OP DINSDAG GESLOTEN

OP DINSDAG GESLOTEN

Auteur: Kees van der Wal

Omslagontwerp: Kim Khanh

Misdaadroman

Actie thriller

Fictie

Alle gebruikte namen van personen, onderlinge relaties en gebeurtenissen vermeld in dit boek zijn fictief. Gelijkenis met bestaande personen, relaties en situaties berust op louter toeval.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Copyright © 2024 Walkees

PROLOOG

Iedere dag tussen vijf uur 's middags en negen uur 's avonds is de bar van café-bistro 'De Wit' volledig bezet met een bont gezelschap van mensen. Mensen van alle leeftijden, jong en oud, die de gewoonte hebben hun dag daar af te sluiten. Studenten, zakenlui, arbeiders, maar ook mensen zonder baan, levend van een uitkering of zwart werk. Een mengeling van gesprekken aan de bar en velen denken de ander te kennen, maar niets is minder waar.

Het begin van een boek met een uniek plot, en veel actie, mysterie, geweld, moord, ontvoering en mishandeling, maar ook ruimte voor humor, en zelfs een onbereikbare liefde.

Natuurlijk zit er een rechercheteam van de politie op de zaak, maar in het diepste geheim doen de mannen en vrouwen van bistro 'De Wit', noodgedwongen, samen met een door henzelf samengestelde groep vaste bargasten hun eigen onderzoek, en gaan uiteindelijk de strijd aan met de, eerst nog, onbekende dader en bedenker van een onwaarschijnlijk en dodelijk spel.

1.

Hé Arie! Heb je het gehoord? Petertje is dood. Doodgereden op de rijksweg terwijl hij de weg overstak, daar bij de surfplas."

Arie, de barkeeper, gebaarde met zijn ogen en schraapte zijn keel, terwijl hij een beweging naar achteren maakte met zijn hoofd. Jan, die zojuist met de mededeling binnen was gekomen begreep de hint en zag de man die achter de barkeeper aan de andere kant van de U-vormige bar zat. Het was Karl, de vriend van de zojuist genoemde Petertje. Jan, de postbode, die normaal gesproken iedere dag de eerste klant in de bistro was, zag Karl voorovergebogen met zijn gezicht boven zijn glas zitten. Het glas was onaangeroerd en Karl leek niets van zijn omgeving in zich op te nemen, leek ook de woorden van Jan niet eens gehoord te hebben. Jan stond inmiddels tegenover Arie aan de bar, Jan vóór en Arie achter de bar. Hij boog zich wat dichter tot Arie en fluisterde nu.

"Wat doet hij nu hier? Hoe lang zit hij daar al? Ik heb gehoord dat het vanmorgen vroeg is gebeurd, net voordat het licht werd. Een rare tijd voor Petertje om daar op dat tijdstip te zijn, vind je niet?" Arie onderbrak hem.

"Ja, ik weet het niet, Karl stond al voor de deur te wachten toen ik om tien uur opendeed, nam plaats aan de bar, bestelde een bier en nadat ik het glas voor hem had gezet begon hij erin te staren. Hij heeft nog geen slok genomen en heeft ook nog geen woord gezegd. Ik wist al wat er gebeurd was. Suzanne had me gebeld. Zij had het gehoord van haar buurman, die na zijn nachtdienst was thuisgekomen en alles had vernomen toen hij daar stil moest blijven staan totdat ze de weg weer hadden vrijgegeven. En nu houden we erover op, Jan. Laat Karl maar met rust. Hij maakt zelf uit wanneer hij iets wil zeggen." Jan trok zijn schouders op en zuchtte.

“Ok, mij hoor je niet meer. Geef me maar een biertje, ik moet er zelf ook even van bijkomen.” En toen nam hij plaats op zijn gebruikelijke plek aan de bar, helemaal rechts, dicht bij de ingang van de keuken.

De bistro was slim ingericht. Als je de bistro binnenkwam was de langste kant eigenlijk de breedte, met de bar in de breedte voor de verste muur, met links de ronding en rechts de open zijde, die tegenover de ingang van de keuken was, en net daarvóór was het mogelijk vanachter de bar naar rechts, in het restaurant te gaan. Als je van buiten kwam was er links slechts een enkele rij tafeltjes met stoelen voor het raam, en waar de bar zijn ronding had begon een wat grotere ruimte met tafels en stoelen. De bistro was niet groot, plaats voor zo’n vijftig eetgasten, en aan de bar was er plaats voor nog eens twintig, maar aan de bar, wanneer het druk was, stond men natuurlijk ook bij en achter de mensen die een barkruk bezetten. Al met al, honderd mensen kon de bistro wel bedienen. De bistro was eigendom van twee broers. Arie, die dienst deed als barkeeper en het restaurant personeel managede, en Pier, die de keuken bestierde en de administratie voor zijn rekening nam. Ze hadden één fulltime kok en een keukenhulp in dienst, en verder een drietal parttime serveersters, waarvan Suzanne eigenlijk wel gezien kon worden als fulltime. Suzanne was net binnengekomen. Het was elf uur, tijd om de voorbereidingen te doen voor de lunch. Maar natuurlijk begon ook zij direct over Petertje, alhoewel zij Karl direct had opgemerkt en dus dicht bij Arie ging staan, die nog steeds op dezelfde plek stond, in gedachten waar hij nu werd uitgehaald.

“Wat doet Karl nou hier? Vreselijk hé, wat er met Petertje is gebeurd. Mijn buurman heeft hem zien liggen, dood, vreselijk. Heeft Karl iets gezegd?” Arie zuchtte maar weer eens.

“Nee, niets. Hij zit daar maar in zijn glas te staren en beweegt amper. Maar laat hem maar met rust. Hij zal dit blijkbaar nodig hebben, misschien durft hij niet thuis te zijn op het moment.

Laten we hem maar niet storen en gewoon door gaan met ons werk. Ik heb het gevoel dat het juist nu weleens druk kon worden. Let op mijn woorden, om vier uur zit het hier nokvol en is er maar één onderwerp waarover gepraat wordt." Suzanne schudde gelaten haar hoofd en begaf zich naar de keuken waar Pier en zijn keukenbrigade, zoals gewoonlijk, bezig waren de lunch voor te bereiden.

Krimpen aan de IJssel, een redelijk groot dorp, onder de rook van Rotterdam. Met twintig kerken van twaalf kerkgenootschappen is Krimpen aan den IJssel van oorsprong een vrij kerkelijk dorp, maar dat is inmiddels snel aan het veranderen, mede door import en de invloed van de tijd. Door de grootte van het dorp zijn er diverse winkelcentra verdeeld over het dorp. Er is de Crimpenhof, het grootste winkelcentrum van het dorp, en dan zijn er nog wat kleinere, zoals De Terp, Stad en Landschap, en De Korf.

De Korf is waar de bistro zich bevindt, aan de buitenzijde van het winkelcentrum zelf.

Het is half twaalf, normaal gesproken nog een half uur voor de eerste gasten hun intrede doen voor de lunch, maar vandaag zijn er op dit tijdstip al verschillende tafeltjes bezet. Het is duidelijk wat het onderwerp van gesprek is, ook al zit Karl nog steeds voorovergebogen boven zijn glas, niets waarnemend van wat er om hem heen gebeurt, en niemand die hem aanspreekt. Zo kabbelt de tijd door in een wat bedompte sfeer, ook al waren er meer lunchgasten geweest dan ooit op woensdag. Weer vroeger dan normaal beginnen rond half vier de eerste gebruikelijke bargasten binnen te komen. De eerste is Sjakie, een wat simpele jongeman van zo'n vierentwintig jaar, altijd op zoek naar een baan. Wanneer hij er weer één gevonden heeft kan hij deze meestal geen twee maanden behouden.

Sjakie denkt anders dan de meeste gasten, en is zich dan ook van geen kwaad bewust als hij direct op Karl afloopt, hem op de schouder tikt en tegen hem begint te praten. Arie, de barkeeper, kijkt afkeurend in de richting van Sjakie maar die merkt het niet op.

“Hé Karl, wat erg joh, hoe gaat het met je? Wil je nog een biertje? Deze, waarin je zit te turen, is dood. Gooi die maar leeg.”

Iedereen die het hoorde schrok van de woorden die Sjakie gebruikte ook al wisten ze dat hij het goed meende en zelf waarschijnlijk helemaal niet doorhad waar hij de man naast hem mee confronteerde. Maar de uitwerking van zijn woorden was anders dan verwacht. Karl keek eerst op naar Sjakie, dan naar zijn glas, en dan weer naar Sjakie, met een weemoedige glimlach.

“Dank je wel Sjakie, je hebt gelijk, dit biertje is dood, net als Petertje.” Dan boog hij zich over de bar met het glas in de hand, en gooide het glas leeg in de spoelbak. “Ja graag, deze keer zal ik hem opdrinken, en met jou op Petertje proosten. Jij bent de eerste vandaag die iets tegen mij zegt, ook al zit ik hier nu al sinds tien uur vanmorgen. Ik heb geen zin om thuis te zijn nu, dus daarom ben ik hier. Bedankt, dat je mij even gezelschap wilt houden.”

Arie had het allemaal gadegeslagen en gehoord, en begon zich te schamen, terwijl hij snel twee biertjes tapte en voor de mannen op de bar neerzette. Hij begreep inmiddels wel dat Karl wel degelijk had opgemerkt wat er gedurende de dag rondom hem had plaatsgevonden. Frank, de eigenaar van de scheepswerf was inmiddels ook binnengekomen, en nam de druk voor Arie weg. Hij nam plaats aan de bar, aan de zijde tegenover die van Karl en Sjakie.

“Karl, gecondoleerd jongen. Het is vreselijk, wat ik gehoord heb. Ik begrijp heel goed dat je niet thuis wilt zijn nu. Arie, wanneer Karl zijn glas leeg heeft, is de volgende van mij.” Nu was de ban gebroken en gedurende het volgende uur namen meer gasten het initiatief zich tot Karl te richten.

Karl liet het zichzelf allemaal overkomen, en hij dronk gestaag door, gratis vandaag. Rond een uur of vijf was het aan de bar nokvol, met twee rijen dik staande gasten achter de gasten op de barkrukken. Toch was het anders dan anders.

De stemming was nog steeds bedompt, ook al probeerden een paar gasten dit te doorbreken, door luidruchtig een rondje te geven, of door iets grappigs te zeggen of te doen. Het lukte slechts bij vlagen en dit had natuurlijk alles te maken met de aanwezigheid van Karl, die nog steeds aan de bar zat en meer en meer begon te praten. Op die momenten werd het direct stiller aan de bar en luisterde iedereen naar wat Karl te zeggen had.

"Ja", begon Karl, terwijl hij opstond van zijn kruk. "Het wordt tijd voor mij om te gaan. Ik kan hier niet eeuwig blijven zitten, dat wil ik trouwens ook niet. Ik heb genoeg gedronken nu, ik kan nu naar huis, naar een leeg huis. De kapperszaak is gesloten, en voor diegene van jullie die zich mijn klant noemen, zoek maar een andere kapper want deze zaak gaat niet meer open, ook niet onder een andere naam of van een andere eigenaar." Toen verliet hij de bistro, zonder nog iemand aan te kijken en zonder nog iets te zeggen, alleen Sjakie, die tikte hij bij het voorbijgaan even op de schouder en hij sprak met zijn ogen een afscheidswoord.

Zodra Karl het pand verlaten had brak de stilte en was er plotseling weer vol geluid aan de bar van pratende, lachende, en lallende mensen. Arie zette de muziekinstallatie aan en binnen een paar minuten was de sfeer weer een stuk vrolijker, maar nog steeds niet zoals anders.

Vier dagen later. Het was zaterdag, de dag van de begrafenis van Petertje. Om elf uur 's morgens was het zover en werd Petertje naar zijn laatste rustplaats gebracht, en ondanks het feit dat hij en zijn vriend Karl nou niet bepaald veel vrienden in de bar hadden, waarschijnlijk door hun geaardheid, was nu iedereen aanwezig. Het was druk, erg druk. Minstens honderd mensen waren aanwezig, en allemaal liepen ze langs het graf, gaven eerst Karl een hand en wat troostende woorden, en pakten dan de schop om een schepje zand op de kist te gooien. Sommigen (de meesten vrouwen) hadden een witte roos bij zich en gooiden die op de kist, anderen gebruikten alleen de schop, of knikten slechts het hoofd in de richting van de kist alvorens de begraafplaats te verlaten, velen van hen direct richting bar-bistro 'De Wit'.

Twee uur later, terwijl de bar bomvol was, kwam Jan de postbode binnen, en liep direct naar de plaats waar Arie achter de bar stond. Hij duwde de mensen aan de bar gewoon opzij en begon te praten, bijna te schreeuwen, zodat het direct stil werd aan de bar, omdat iedereen opkeek en luisterde naar wat Jan met opgewonden toon te vertellen had.

"Hij heeft zelfmoord gepleegd, hij is van de flat gesprongen, hij is nou ook dood. Hij is Petertje achterna gesprongen, direct nadat hij van de begrafenis thuiskwam. Karl is dood, morsdood." En toen moest hij tijd nemen om op adem te komen en bestelde een bier.

Arie liet bijna het glas dat hij aan het voltappen was uit zijn hand glippen. Net op tijd herstelde hij zich. Het geluid in de kroeg werd overweldigend, en Arie liep naar de geluidsinstallatie en zette die uit. Niet dat het iemand opviel, want iedereen was druk bezig met hun conclusies en waarover vanaf dat moment die dag werd gesproken was niet simpelweg de dood of zelfmoord van Karl. De gesprekken gingen niet over zijn sprong van de flat, maar meer over die twee homo's die maar een saai stel waren geweest en nooit een rondje gaven.

Behalve één persoon, die helemaal in zichzelf verzonken in zijn gedachten aan de bar zat, voorovergebogen met zijn gezicht boven zijn glas bier dat onaangetast leek te zijn. Het was Sjakie, simpele Sjakie. Niemand die het opviel, iedereen was veel te druk met hun hete onderwerp, behalve Arie. Hem viel het op omdat hij nog vaak had teruggedacht aan die dag, vier dagen geleden, toen Karl daar op precies dezelfde manier had gezeten.

2.

Weer vier dagen later, woensdagochtend tien uur. Arie is nog bezig de kassa in gereedheid te brengen als er luid op de deur wordt gebonsd.

Het is Jan, de postbode, die zeer nadrukkelijk om aandacht vraagt en Arie luid toeroept de deur open te doen. Deze snelt naar de deur om hem te openen waarop Jan de bar binnenrent en in opgewonden staat begint te praten, te schreeuwen.

“Het moet niet gekker worden, heb je het nog niet gehoord? De Rits is vermoord, zomaar neergeknald toen hij zijn opslag box opende om zijn aanhanger te laden. Ik hoorde het net van Sjakie, die daar boven die opslag woont. Ik was de post aan het bezorgen toen ik tegen werd gehouden door de politie omdat de straat nog steeds is afgezet. Ik heb toen Sjakie gebeld. Geef me trouwens eerst een biertje Arie, ik ben op van de zenuwen. Wat gebeurt er toch allemaal, de laatste tijd?” Arie begint net zo zenuwachtig als Jan te worden en gebaart hem plaats te nemen aan de bar, terwijl hij snel voor allebei een biertje tapte.

“De Rits dood? Vermoord? Waarom in godsnaam? Ik had hem eigenlijk al hier verwacht. Ik was juist extra vroeg hier vanmorgen. Half zeven was ik al hier, want hij had me verteld hier om acht uur te zullen zijn, omdat hij nog een ander adresje vlakbij had ook. En ze hebben me daar bij de Algerabrug ook nog geflitst, verdomme. Hij zou die gokkast omruilen voor een andere, omdat deze nagekeken moest worden. En nou zeg jij mij dat hij vermoord is? Sjakie vertelde jou dat? Weet je zeker dat alles klopt wat hij je verteld heeft?

Jij weet toch ook wel dat Sjakie de zaken nogal eens overdrijft en er dan soms ook flink op los fantaseert?"

"Nee, nee", reageerde Jan direct. "Het is zeker. Later heb ik het ook van één van de agenten die daar de mensen stonden tegen te houden gehoord. Ik ken hem, en hij bevestigde mij dat het om de Rits ging, en dat die vermoord bleek te zijn. Sjakie hebben ze later naar het ziekenhuis afgevoerd. Die was totaal doorgedraaid. Nou moet ik eerst even tot mezelf komen, Arie." Vervolgens goot hij zijn biertje in één teug naar binnen. "Geef me er nog maar één. Ik heb de post die ik nog had te doen onderweg aan een collega gegeven. Ik doe vandaag niks meer." Arie deed hetzelfde. In één teug goot ook hij zijn biertje naar binnen en hield de glazen weer snel onder de tap. Met de twee glazen in zijn hand begaf hij zich naar de andere kant van de bar en plaatste zich naast Jan op een kruk, hield één glas bier in zijn hand en gaf het andere aan Jan. Die nam nog een flinke teug bier en pakte toen een grote envelop uit zijn schoudertas.

"Hier. Nog iets raars. Deze envelop vond ik in mijn post tas. Ik weet zeker dat ik hem er niet heb ingestopt. Kijk, alleen jouw naam op de envelop, en geen postzegel of afzender." Arie nam ook nog maar eens een flinke slok van zijn bier en nam de envelop aan. Zijn handen trilden van opwinding toen hij de envelop bekeek en inderdaad alleen zijn naam zag.

"Wat is dat nu weer? Dit is een dikke envelop, dat is niet één velletje papier wat hier inzit. Dat moet een hele stapel zijn. En je weet niet hoe hij in je tas is gekomen? Is dit wel te vertrouwen denk je? Ik begin bijna te geloven dat het iets met die moord te maken heeft. Jan, wat gebeurt hier toch?" Jan haalde zijn schouders op en zuchtte luid.

"Ja, ik weet het ook niet, maak hem open, of bel de politie, wat kan mij het ook allemaal schelen. Ik word hier helemaal niet goed van. Geef me eerst nog maar een biertje. Is Pier er trouwens al? Ik kijk even in de keuken, tap jij nu eerst nog maar een paar biertjes, Arie."

Een paar minuten later kwam Pier de keuken uitgestormd, en snelde direct naar zijn broer, die weer aan de bar zat waar hij al drie verse biertjes had klaargezet. De envelop lag, nog gesloten, voor hem op de bar. Er kwamen al wat gasten binnen en Arie werd nog zenuwachtiger, want er viel nogal wat te bespreken. Gelukkig kwam dan ook Suzanne de bar binnenlopen en Arie stond direct op en liep op haar af, terwijl hij zijn broer toeriep even te wachten.

“Neem jij eerst maar een biertje Pier, je zult het nodig hebben, ik kom zo bij je. Suzanne, bel Petra of ze kan komen helpen en zeg tegen Bob, in de keuken, dat hij alles even zelf moet regelen. Pier en ik hebben iets te bespreken. Vraag Petra voor de bediening en doe zelf de bar, tot wij weer terug zijn.” Hij wachtte niet op een antwoord en draaide zich alweer om. Terwijl hij weer achter de tap plaats nam zei hij tegen Pier en Jan dat ze in de hoek aan een tafel moesten gaan zitten. Hij zou nog drie biertjes tappen en ook komen.

Na de biertjes getapt te hebben pakte hij de envelop van de bar en nam alles mee naar de tafel waar Pier en Jan ongeduldig zaten te wachten. Toen Arie eindelijk weer zat begon zijn broer direct te praten.

“Vertel me nou eerst eens wat er allemaal aan de hand is. Ik kan het allemaal niet meer volgen. Wat is dat over de Rits? Is dit één of andere morbide grap of zo? En wat is dat met die envelop?” Arie kwam weer een beetje bij zinnen, en nam het woord.

“Nee Pier, geen morbide grap, was het maar zo. Allereerst, de Rits schijnt daadwerkelijk vermoord te zijn, volgens mij terwijl hij de gokkast die voor ons bestemd was in zijn aanhanger wilde gaan laden. Hij schijnt neergeschoten te zijn. God mag weten welk verhaal daar achter steekt, ik kan mij niks bedenken. Sjakie, die daar boven woont, hebben ze naar het ziekenhuis gebracht. Die schijnt helemaal doorgedraaid te zijn.” Pier onderbrak hem.

“Maak nu eerst die envelop maar eens open. We moeten weten wat dat nu weer te betekenen heeft.”

Arie keek naar de envelop die voor hem lag en aarzelde eerst nog even, maar dan pakte hij hem op en opende hem. Hij haalde een stapel A-4tjes uit de envelop en zag dat de bovenste een brief betrof, gericht aan hem, Arie de Wit. Hij begon eerst te lezen, maar al snel begon hij de brief aan de anderen voor te lezen.

'*Aan Arie de Wit.*

Jullie hebben inmiddels gehoord dat de Rits dood is. De politie zal jullie snel bezoeken en vragen stellen. Mijn boodschap tot jullie is: Jullie gaan mij vinden en dat zal één van jullie roem opleveren. Er is nu nog maar één echte moord gepleegd maar als jullie fouten maken gebeuren er meer. In deze envelop vind je op naam gestelde brieven voor alle deelnemers in dit spel. De opdracht is mij te vinden en aan te geven bij de politie. Je kunt maar op één manier aan deelname ontsnappen, dat is met de dood. Deze envelop en de inhoud mag nooit gedeeld worden met de politie. Als dit toch gebeurt betekent dit de dood voor alle deelnemers. Leg die envelop nu ergens waar hij niet te vinden is, de politie zal snel komen. Vindt een tijdstip en plaats waar jullie regelmatig kunnen samenkomen en samenwerken. Andere berichten zullen volgen. Let op! Hij of zij die zondigt of praat, sterft of ondergaat een persoonlijk drama!'

Pier was de eerste die sprak, terwijl hij snel naar de namen op de brieven keek.

"Dit zijn allemaal vaste bargasten, en wij en ons personeel. Stop die brieven terug in de envelop en breng hem weg, snel. We moeten eerst een plan maken om met iedereen samen te komen". Arie stopte alles terug in de envelop en liep naar de bar waar hij hem verstopte onder een luik in de vloer. Dan kwam hij terug naar de tafel waar Jan direct een mededeling had.

"Nou, precies op tijd. Kijk eens naar de deur. Als dat geen rechercheurs zijn eet ik mijn pet op."

Twee mannen in pak en lange jassen stonden aan de bar en praatten met Suzanne, waarna deze in de richting van hun tafel wees. De mannen stonden binnen een minuut aan de tafel.

“Arie en Pier de Wit? Mijn naam is Plat, rechercheur Plat, en dit is mijn collega rechercheur Berkhout. Wij hebben een paar vragen aan u betreffende de moord op de heer Cor Ritskes, die deze morgen heeft plaatsgevonden. U had al gehoord van dit voorval?” Zoals altijd was Pier de woordvoerder van de twee, als hij met zijn broer samen was.

“Ja, daarom zitten wij hier met zijn drieën bij elkaar. Jan hier, heeft het ons verteld. Jan is postbode. Ik ben trouwens Pier en dat is Arie, mijn broer. Jan stuitte dus vanmorgen op de wegblokkade toen hij de post aan het rondbrengen was. Toen heeft hij vernomen wat er gebeurd was. Cor was een goede vriend van ons, van hem hebben wij twee jaar geleden deze bistro overgenomen. Nu deed hij bij ons de gokkasten. Hij zou juist vanmorgen één van de kasten komen omruilen.” De rechercheur onderbrak hem. “Ja, dat weten wij en die wetenschap heeft ons hier gebracht. Wij moeten simpelweg elk detail checken, vandaar ons bezoek. Dus, was er een bepaald tijdstip overeengekomen, en heeft u vóór acht uur vanmorgen nog contact gehad met de heer Ritskes? Dit betreft ook gisteren.” Pier dacht even na en keek naar Arie.

“De laatste keer dat ik Cor heb gesproken was afgelopen zondag, hier aan de bar. Hij was hier zoals vaker op zondag tussen vijf en een uur of zeven ’s avonds. Heb jij hem verder nog gesproken, Arie?” Arie veerde op uit zijn gedachten bij het horen van zijn naam.

“Uh, ja, ik heb hem gisteren nog aan de telefoon gehad over die gokkast. We hebben misschien twee minuten gesproken, meer niet.” De rechercheur nam het gesprek weer over. “Heeft u enig idee van enige problemen van de heer Ritskes? Liepen zijn zaken goed, denkt u? Hoe klonk hij gisteren aan de telefoon? Graag een antwoord van u, meneer Arie. Waarom bent u trouwens zo zenuwachtig?”

Arie goot zijn glas nog maar eens leeg in zijn keel, en riep vóór hij de rechercheur antwoordde naar Suzanne om nog wat te drinken te brengen.

“Waarom ik zo zenuwachtig ben? Dat lijkt me nogal logisch, en u kunt het niet raden? Een vriend van ons is vermoord. Een vriend die ik gisteren nog aan de telefoon had, en nee, niks bijzonders, hij klonk als iedere andere dag, vrolijk, zoals hij was. En zijn zaken? Ik weet het niet, je weet dat nooit bij Cor, want ook als zijn zaken niet goed lopen blijft hij dezelfde vrolijke, altijd lachende Rits. De Rits is, was zijn bijnaam hier. En nu moeten jullie gewoon jullie werk gaan doen en de smeerlap vinden die onze vriend heeft vermoord. Hier aan deze tafel vind je die ploert niet.” De rechercheur werd niet van zijn stuk gebracht door de woorden van Arie, maar maakte wel een einde aan het gesprek.

“Goed heren. Ik begrijp dat dit allemaal emotioneel voor jullie moet zijn. Wij laten het hierbij, maar indien daar aanleiding voor is zullen wij terugkeren. Ik wens u een goede dag.” Direct draaiden de twee rechercheurs zich om en verlieten het pand. Op dat moment bracht Suzanne net drie verse biertjes aan de tafel. Pier had een boodschap voor haar.

“Suzanne, ik zie dat het drukker begint te worden. Bel Hannie ook maar om te helpen serveren. In de keuken is het wel in orde. De lunch kunnen Bob en Jantje wel samen af. Vanavond zal ik er weer bij zijn. Arie, Jan en ik hebben even tijd nodig. Bij dit biertje moeten wij het voorlopig even laten.” Suzanne reageerde zoals verwacht, geen problemen gevend.

“Ja, we hebben het inmiddels gehoord, over de Rits, vreselijk! Maken jullie je maar geen zorgen, neem je tijd. Wij redden het wel.” Toen waren de mannen weer met zijn drieën en Pier nam weer het eerste woord.

“Nou, daar zitten we dan. Wat moeten we hiermee? Kan iemand mij dat vertellen? Moeten we het de politie vertellen, van die envelop? Ik ben bang voor de gevolgen als we dat doen. Iemand enig idee?”

Arie en Jan wilden allebei tegelijk antwoorden maar Jan hield zijn mond, om te horen wat Arie te zeggen had. “Nee, we vertellen ze niks, voorlopig. Die juut was toch al niet zo slim. ‘Waarom bent u zo zenuwachtig?’ Wat een ezel. We moeten kijken aan wie allemaal die brief is gericht en dan moeten we bij elkaar komen, maar hoe doen we dat? En waar?” Nu was het Jan die sprak.

“Ik weet niet of we zo lang kunnen wachten, maar op dinsdag is het hier leeg en verwacht niemand dat er mensen binnen zijn, wat van buitenaf ook nog eens moeilijk te zien valt.” Pier reageerde direct.

“Nou, domme postbodes schijnen ook al niet meer te bestaan. Slim Jan, maar inderdaad, wat doen we tot volgende week dinsdag? Het is pas woensdag, en we moeten toch iets verzinnen om die mensen alvast in te lichten. Als ik die brief een beetje goed begrijp gaat het ook over het dagelijkse gedrag van iedereen die genoemd wordt.” Arie haakte in.

“Laat dat maar aan mij over. Suzanne moet maar achter de tap vanmiddag als onze vaste gasten binnendruppelen. Ik zal dan diegenen voor wie het van toepassing is apart nemen, één voor één. Niet iedereen komt op één dag, dus dat gaat wel lukken. Ik zal ook wat mensen bellen. We spreken met iedereen af dinsdagochtend om acht uur hier te zijn. Op dat tijdstip is het nog stil in de straat en ik zal iedereen zeggen hun auto op de grote parkeerplaats te parkeren en wie lopend kan komen, moet dat doen. En dan maar hopen dat er tot dinsdag niks gebeurt. En nog één ding, wijzelf en verder alle gasten die een brief op hun naam hebben kunnen en mogen met niemand anders hierover praten, met niemand, horen jullie?” De twee andere mannen knikten en Jan had weer iets te zeggen.

“Daar, kijk. Daar is de eerste al. Het is Frank. Die heeft waarschijnlijk ook van de moord gehoord.” Frank, de scheepswerfeigenaar, kwam inderdaad op hen afgelopen. Hij plofte met een diepe zucht op een stoel aan hun tafel neer.